

hè? Och: humeurig, moet je maar denken. Ik heb er anders niet vaak last van, dus je hoeft voor 't vervolg niet bang te zijn." En toen, zichzelf overwinnend: „Misschien wil je me straks helpen met bloemen plukken, dat doe ik altijd na 't ontbijt".

„Als ik je er werkelijk mee kan helpen, heel graag, maar anders wil ik niet, dat je je opoffert uit beleefdheid. Ik wou graag wat werken straks".

„O". zei Phil. Daar zat ze met haar opoffering. Toen begon ze 't ontbijt op te ruimen en besloot af te wachten, of hij zou helpen of niet.

Ze zag hem echter den heelen morgen niet en aan de koffie praatte hij weer met Frank en Nan, als bestond Phil niet. Phil besloot, hem als een raar mensch te beschouwen, die ze maar zoo wat moest laten rond tobben. Toch bleef de herinnering aan hun gesprek van gisteren dat tegenspreken.

Toen Nan naar boven ging, vroeg ze Paul, wat te spelen op zijn cel, dan kon ze er boven naar luisteren. Phil keek wantrouwig naar de cel: wat zou hij daar voor geluid uit halen? Maar terwijl ze omwaschte, drong de muziek in haar hart en greep haar, en toen hij de cel wegzette en binnenkwam, waren haar oogen vochtig.

„Wil jij misschien nu iets voor mij spelen, Phil?"

„Ik... och 'k speel beroerd, vol fouten. Frank kan 't nooit aanhooren". Toch deed ze 't. Een paar walsen van Chopin deden haar vergeten, dat hij luisterde. Chopin, Chopin maakte haar dronken...

Opeens zag ze hem staan, een schutterig, mal mannetje. Ze ging naar de serre en keek naar buiten. Opofferen? Nu praten, om niet opnieuw te kwetsen? Ja, ze wilde leeren goed te zijn, nooit pijn te doen.

„Hou je van Chopin?" Hoe kon ze nu vragen of dat mannetje van Chopin hield... Goed zijn verburgerlijkt, dacht ze wrevelig.

„Ja". Ze hoorde aan zijn stem, dat ze hem onrecht deed. „'t Is of je door een zwart gordijn een felroode brand ziet... Chopin

vervoert maar ik houd meer van Bach. Bach is voor mij de opperste kunst, diep mensche-lijk en kalm, bezonken". Hij sprak kalm en Phil zei opeens:

„'t Is of je mijn gedachten zegt. Nèt precies zoo voel ik 't. Ik... je bent telkens anders dan ik dacht... je bent veel dichter bij me, dan ik meende..." Ze bedwong zich.

„Phil, ik ben hier nog lang en we kunnen nog veel praten. Mag ik je iets zeggen, zonder dat je er boos om wordt? Ik ben iemand, die behoefte heeft, volkomen te kunnen vertrouwen zonder eenige bijgedachte, anders kan ik me niet uiten. Nu... ik zeg 't misschien onhandig en je moet je niet beleedigd voelen, maar... gewoonlijk als een man met een meisje praat, doet hij dit bewust of onbewust om zich en relief te brengen tegenover dat meisje. Dat doe ik niet. Ik praat om de g e d a c h t e. Ik uit me, om mijn denken te toetsen aan een ander en ben geheel onverschillig voor de rest. Ik geloof wel, dat dit bij jou ook zoo is".

„Ja", zei Phil, hem glanzend aanziend. „Ik ook heb een niet te stillen behoefte, om te begrijpen, om mezelf bewuster te maken, om steeds verder en hooger te komen. En ik ook, ik vind 't ellendig, als je minder of anders zou praten, uit vrees, dat je voor „hofmaker" zou worden gehouden. Wees daar nooit bang voor. Maar ik hou me ook aan 't zelfde hoor!" Ze lachte.

„Wat vind ik 't heerlijk, dat je 't goed begrijpt. Je bent verbazend ruim voor een vrouw".

„O, scheid de menschen nu niet in mannen en vrouwen. Zeg: je bent een ruim mensch. Dat ben jij ook en dus zijn we geheel quitte".

„Ja, daar heb je gelijk in. Maar ik heb heel weinig met meisjes omgegaan, zie je en dan denk je, allerlei verplicht te zijn tegenover ze en... Nan is de eerste vrouw, die..." Hij hield op en werd verlegen.

„Je hebt veel aan Nan gehad, hè? Ze is een lief vrouwtje, maar wel heel erg „vrouw". Je moet tegen haar nooit zoo zonder égards spreken, daar zou je haar mee grieven".